

СВЪТКАВИЦА

Библиотеката

НЕЗАВИСИМЪ ПОЛИТИЧЕСКИ ВЪСТНИКЪ

ИЗЛИЗА СЕДМИЧНО ВСЪКА НЕДЕЛЯ.

Издател-Стопанинъ: СЛ. ХРИСТОВЪ.

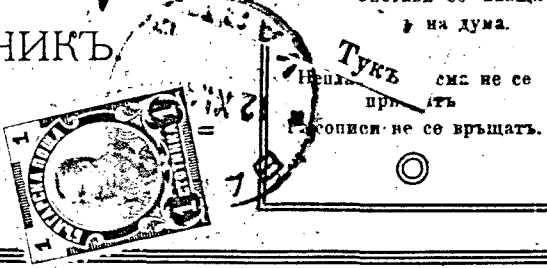
ЦЕНА НА ВЪСТНИКА:
 За България годиш. . . 6 л.
 За 6 мѣсеца 3 л.
 За странство год. . . 8 л.
 За 6 мѣсеца 4 л.

Всичко, що се отнася до вѣстника, се адресира: до редакцията на вѣтъ „Свѣткавица“ — гр. Варна.

За обявления се плаща: 80 ст. на първа страница и 50 ст. на четвърта страница за гармондент редъ.

За обявления на съдебни постановления се плаща 1/2 на дума.

Тукъ не се приематъ копие, не се връщатъ.

Георги Желѣзковъ

(бивши държавенъ адвокатъ,

се установява на частна практика въ Варна. Писалище на ул. „Ташъ йоду.“ Води и защитава дѣла предъ всички сѣдилища въ царството.

Курсъ по дамски дрѣхы.

Отъ 15 т. м. откривамъ ежегодно курсъ по горни и долни дамски дрѣхы. Желаящитѣ да посѣщаватъ курса да се отнесатъ лично до мейъ 4 ул. 5 линия № 10.

М. Матѣва.

Многоуважаеми Г. Г.

Слѣдъ специализирането си въ Виена по художествената фотография, — се установявамъ въ градъ Варна и наредихъ ателието си по най-популярнитѣ изисквания на фотографското изкуство, което отвориохъ за публиката отъ 1 априль т. г. подъ фирмата

I Модерна художествена ФОТОГРАФИЯ

находяща се въ ъгловото високо здание на улица „Прѣславска“, срещу хотелъ „Парижъ“.

Г. г. граждани, въ ателието ми портретитѣ ще се изработватъ на I-во качествена истинска платина — Коледругъ, Гумидругъ и Малова книга, а така също ще приематъ поръчки за уголемяване отъ всяка величина, до диаметра фамилни групи, също ще изработвамъ по трети по желание — върху копирени, атласени и др. платове, които ще позволяватъ да се ператъ.

Г. г. граждани, посѣтете ателието ми за да се увѣрите че другадъ неможете намѣри подобна артистична изработка която ще задоволи и най-взискателния посѣтителъ.

Посѣтете ателието ми, за да се увѣритѣ още че не трѣбва за напредъ да изпращате портрета си за уголемяване въ странство, защото тукъ ще имате по солидна изработка.

Съ почитание:

Захария П. Жейновъ
Фотографъ.

Сѣщия притежателъ на Сливенското ателие „НОЖАРОВЪ“.

Продава се къща едноетажна, съ двѣ стаи, салонъ, и антре, дворно мѣсто 400 кв. метра, въ индустриалния кварталъ, до фабриката на Ст. Мушановъ. За споразумѣние до М. Борошо-вецъ, кръчмаръ.

Д-ръ Никола Трановъ

бивше членъ на Софийски Апелативенъ Сѣдъ
АДВОКАТЪ
Писалище улица Сливница, домъ Папанчевъ.

По Бюджета.

Едно отъ най-важитѣ и най-сжществени права на народното прѣдставителство е това: да контролира дѣлата на правителството касателно приходитѣ и расходитѣ на държавата. За годѣмо съжаление, на народнитѣ прѣдставители никога не се е давало възможностъ да упражнятъ добросѣвѣтно това свое право. Работитѣ въ Народното Събрание вървятъ сяко както бѣ и при режима на стамболиститѣ. Когато наблжихъ орока за закриване на сесията, чакъ тогава се внесе бюджета и, на бърза рѣка, въ двѣ три нощни засѣдания се претрупва и прѣкарва. А това е недостойно за единъ парламентъ, който има претенцията да изразява народната воля. Спомяне си лютитѣ и справедливи критики на днешнитѣ управници отъ опозиционно врѣме; тѣ бичуваха най-безпощачно своитѣ прѣдшественници, за гдѣто отнимаха на народното прѣдставителство правото на контролъ. Бѣше се създадена легендата, че само демократитѣ съ хората на законността, че само тѣ съ въ състояние да пестятъ и правилно израсходватъ народнитѣ срдѣства. Тригодишното управление на демократитѣ обаче опроверга и тази гѣшироко распространена легенда. Както стамболиститѣ прарасваха безжалостно народната пара, сжщото вършатъ и демократитѣ. Както първитѣ претупваха бюджета въ двѣ три нощни засѣдания — безъ да може да се разгледа и проучи основателно отъ народнитѣ прѣдставители — сжщото вършатъ и вторитѣ. А това е най-тѣжкото прѣстжпление, което може да се извърши спрямо народа и неговитѣ материални интереси. Спорѣтъ закона за отчетността по бюджета, създаденъ при режима на Прогресивно-либералната партия, бюджетитѣ на отдѣлнитѣ министерства трѣбва да се внесатъ въ министерскитѣ сѣвѣтъ за разглеждане не по късно отъ 20 септември; а общия приходо-расходенъ бюджетъ на държавата трѣбва да се внесе въ Народното Събрание не по късно отъ 25 октомври. Демократитѣ, които си дѣрзяха гърлата по стѣгди и мег-

дани, най-жестокото порицаваха беззаконията и неурядитѣ, сами вършатъ най-тѣжко прѣстжпление спрямо народнитѣ интереси. Нито въ миналитѣ години, нито въ тази сесия, тѣ не сж изпълнили повелението на закона за отчетността. 25 октомври мина отдавна, събраниято засѣдава вече единъ мѣсець, но бюджета още не е внесенъ. А това потвърждава още единъ пътъ сложилото се въ народа непоколебимо убѣждение, че демократитѣ сж най-долни лъжци и фанфарони, че тѣ твърдѣ малко се грижатъ за народнитѣ интереси. Когато се обсъжда и критикува тѣхната дѣятелност, на първо мѣсто трѣбва да се посочва това флангрантно погазване на закона за отчетността, който законъ тѣ никога не сж съблюдавали и прилагали. Но тѣхната прѣсенъ е испѣта; единственната мисль, която днесъ занимава тѣхния неуравновѣсенъ умъ, тя е: да се понарадватъ още малко на властта, която материално ги закрѣпи въ ущербъ на държавната хазна. Наближава денътъ, когато тѣ ще даватъ смѣтка за своитѣ нечестиви дѣла, а най-вече за явното погазване на дѣйствующитѣ въ страната закони.

Шарехъ свѣтъ.

За гости у демократитѣ.

Ето вече три години демократитѣ управляватъ страната. Тѣ дадоха и рвенство на лжата и демагогията прѣдъ всички човѣшки добродѣтели. Слѣдъ като управляваха три години врѣме, тѣ забравиха прѣдизборнитѣ си обѣщания, та намѣриха за необходимо въ Варна да призватъ на съветъ избирателитѣ си, за да си изкажатъ болкитѣ и имъ припомнятъ онова, което имъ обѣщали прѣди три години, което отъ много прѣтрупана работа забравиха да изпълнятъ. Явилъ се единъ зарзаватчия и бѣдняка навивно си разправѣлъ за зарзавата — поискалъ отъ демократитѣ да направятъ законъ, съ които да се забрани внасянето на моркови и рѣпа отъ Цариградъ. Демократитѣ обѣщали. — Тѣймо, когато и други щѣли да си изказватъ болкитѣ, дигналъ се шумъ, демократитѣ я оцапали, събраниято имъ било прѣвзето.

Демократитѣ, слѣдъ лжата и демагогията, докараха холерата. Нима Ви е чудно! Наредиха карантина, и пѣтницитѣ сж пускани веднага отъ парохода; даже не имъ звягътъ имената. Сега гърсятъ въ Провадия единъ

Търговци! Рекламирайте стокитѣ си въ В. Свѣткавица

турчанъ съ едно око, който билъ заедно съ измрънитъ отъ холера. Така ми разправя единъ добъръ приятелъ. Наредили демократитъ карантинна, назначили персонала и всички медикаменти и инструменти, като пристигна г-жа холерата, разтърсили се и се указа, че само карболова киселина и варъ нѣмало; всичко друго било готово за борба съ почтенната госпожа. Въ последния си свѣтъ демократитъ рѣшили да общаятъ нѣщо и на холерата, като я помолятъ да не идва още. Тѣ ѝ общали да я поканятъ да дойде слѣдъ като се прекара водата и електричеството и се направи новия хотелъ и като чужда поданица, щѣли да я допуснатъ да играе хозартни игри.

По чистотата на града ни, демократитъ нарѣдили команди които да ходятъ по нужда глѣто завърнаатъ, да хвърлятъ нечистотин на извѣстни опрѣдѣлени мѣста; по-главни пунктове: въ канала при моста край града по шосето за Евсиноградъ; надъ моста до морската градина, край брѣгътъ на морето до консулскитъ къщи; въ търговската жита пияца, подъ зданието на Бр. Генови, гдѣто вече е посѣтила холерата и въ вѣнския нужникъ на Землед. Банка.

Ханътъ, който е посѣтила холерата, е обкръженъ съ аташирани къмъ нея стражари. Приятелитъ ѝ турци, гости на хана, си почиватъ съ дули въ устата, и чакатъ съ нетърпение да имъ доведатъ турчина съ едното око отъ Провадия.

Въ общината, демократитъ сж наредили образцовъ редъ. Назначили сж най-избрани чиновници, които посрѣщатъ гражданитъ съ усмивка, съ поклон и ставане на крака. Въ туй отношение особено се отличаватъ нѣкои писари. Тукъ свободата си е получила най-високото проявление. По мощникъ ммета заповѣдва на разпийня; последния му възравя съ единъ демократически падарски жестъ. Началникъ заповѣдва на подчиненъ; последния отговаря Дизеновски. Ето единъ дѣйствителенъ разговоръ: Подсекретаръ заповѣдва на писаръ: Захъвай да работишъ тази работа, която ти е важна. Писаря, безъ да става правъ: ще видимъ; подсекретаря: „Ако нѣмашъ време вземи я свърши и дома си, и остави другата работа, или остани тукъ да работишъ по късно“; писаря: Абонирай ме на гостилница и ми донеси единъ юрганъ“. Подсекретаря си отива сконфузенъ отъ присѣтствующитъ.

Въ гимназитъ и прогимназитъ демократитъ проявиха още по свободенъ жестъ. За учители тѣ не дескатъ вече никакъвъ цензъ. Нѣкои отъ по старитъ, които не търпятъ тогози и

оногози отъ силнитъ и ни дѣцата имъ, справедливо пишатъ двойки, тѣ сполучиха да ги изгонятъ, като хора на реакцията. Нарѣдиха свои хора, а най-вече отъ камбанаритъ. Нѣкои вече прѣподаватъ историята спорѣдъ материалистическото и разбиране, безъ сами да я разбиратъ. Но демократитъ сж си заназили и нѣкои арканъми; тѣ дъркатъ и по нѣкои учители, които сутринъ, по пътя за училището се отбиватъ другагдѣ.

А за спом-нѣ отъ минали режими сж запазили и по нѣкои старинна редкостъ. Запазили сж единъ, който минава за добъръ литераторъ и познавачъ особено на биографитъ и пжтешествията. Този литераторъ, макаръ и въ опозиция, гледа да подкрѣпи приятелитъ си писатели, свои съпартизани като прѣпорѣчва на ученицитъ си да си купятъ и четатъ най-хубавото (българско съчинение на Р. В. Радевъ: „Плутванieto ми по южнитъ страни,“ и да не четатъ второстепеннитъ: „До Чикаго и назадъ“ отъ Ал. Константиновъ. За учителитъ по рисуване другъ пътъ ще кажемъ нѣщо.

Въ сждилищата, вратитъ се отварятъ широко за силнитъ на дена адвокати. Тамъ тѣ се намиратъ като у дома си. А най-лесно е за сега да се снабдява човѣкъ съ крѣпостни актове. Идѣте при нѣкой демократъ и ще видите. И митницитъ да посѣтимъ ли? Нѣма нужда; тамъ всички сте ходили. Особено е интересна санитарната карантинна властъ. Който не е запознатъ, да иде и види.

Другитъ учрѣждения ще посѣтимъ другъ пътъ и пакъ ще побѣседваме.

Хроника.

Холерата въ Варна.

На 28 т. м. идиятъ отъ Цариградъ съ парахода „България“, пристигналъ е въ Варна нѣкой си Фейзи Хасановъ, родомъ отъ с. Хърсово-Разградско. Безъ да пази нужната карантинна, той е билъ дезинфекциранъ и пустанъ въ града. На 29 с. м. тѣ, се е установилъ за пренуцуване въ хана „Ерзерумъ“ заедно съ други ижтници, тоже идящи отъ Цариградъ. На 30 сжбота заранъта, Хасановъ е смѣталъ да замине съ Русенс. тренъ за родното си село обаче почувствалъ се не расположенъ, и отложилъ плкуванетоъ си за другия день. — Недѣля. На другия день, болѣстятъ, вмѣсто да премине, усилила се още повече и Хасановъ рѣшилъ по какъвто и да е начинъ да си върви. Гърчейки се отъ нетърпими стомашни болки и почти въ несъзнание, той билъ ка-

ченъ на една каруца и отведенъ на гарага!... за голѣмо щастие, обаче до като холерика прѣстигне на гарага, Русенскитъ тренъ съ двѣ минути по-рано вече потеглялъ и болния билъ отведенъ обратно въ хана. Веднага било телеграфирано въ Хърсово на сина му, който още сжщата вечеръ прѣстигналъ въ Варна. Между това Фейзи Хасановъ се превивалъ отъ стомашни болки и сутрешта на 1 ноември въ неуписуеми болки и адски мъки той е издхналъ. Съгласно турскитъ обичаи, единъ старъ турчанъ, който е прѣспалъ съ болния въ една стая, му е прѣвѣрзалъ краката съ една кърпа, но за тѣзи си суевѣрна услуга и той е станалъ жертва на този безмилостенъ човѣшки бичъ. Прѣзъ врѣме на боледуванетоъ лѣкаръ не е билъ повиканъ. Единъ ходжа, който билъ повиканъ слѣдъ смърттятъ, е отишелъ въ общината за погребаленъ билетъ. Усмивенъ? за скоропостижната смъртъ, санитарната властъ не е издала билетъ за погребение до като не се прегледа трупа на починалата.

Сжщия денъ трупа е билъ аутопсиранъ отъ трима лѣкари: Окр. лѣкаръ Д-ръ Живковъ, Д-ръ Зкатаровъ и бактериолога Д-ръ Докторовъ. Отъ аутопсията се открили нѣкои признаци на холера, но положителни резултати не сж били получени, затова частъ отъ червата и изпражнитъ сж биле изложени на бактериологическо изследване, отъ което се е констатирало болѣстятъ азиатска холера. „Веднага били взети най-строги мѣрки, за локализиране на болѣстятъ: всички, отъ два дена прѣспали въ този ханъ пассажири сж биле изолирани, дезинфекцираны и цѣлия ханъ и околността му, изгорени сж почти всички вѣщи на холерика и въ стаята въ която е пушналъ. Рѣхъ на душата на всички подобросъвѣстни вѣсникари, които по единъ безсъвѣстенъ начинъ обвиниха санитарната властъ въ бездѣйствио. Съ рискъ на живота си, тѣ лѣкари и фелдшери сж употребили всички срѣдства: физически и морални, само и само за локализиране на опасната болѣстъ. И благодарение на тѣхния трудъ, можемъ вече съ положителностъ да кажемъ, че холерата е побѣдена въ самия ханъ „Ерзерумъ.“ До сега имаме всичко три случая, отъ които два сж смъртни, а единия е почти на оздравѣване. Всички останали пжтници отъ хана „Ерзерумъ,“ сж принесени въ болницата „Марсеевъ“ Николай и тамъ сж изолирани; хана тоже е изолиранъ и възможно е да вѣде опожаренъ. Населението е свършено спокойно, асж нѣма причини да бѣде разтревожено, както безбожно лъжатъ нѣкои еже дневни вѣстници, съ очевидната цѣлъ да възбудятъ аларма и да печелятъ по-вече пари.

Изъ рѣчта на г. Д-ръ Радевъ.

Русенскитъ в. „Свободна воля“ дава подробенъ отчетъ за станалото на 24 октомври политическо събрание. На това събрание, посѣтено добръ отъ Русенскитъ граждани, сж взимали думата добръ извѣстнитъ на българското общество, оратори: г. г. Д-ръ Ал. Радевъ и Д. Христѣвъ. По липса на мѣсто, извличаме само два пасажа отъ рѣчта на г. Д-ръ Радевъ; ето ги:

„Азъ ще се спражъ нѣколко черти въ общото управление на страната. Не искамъ да говоря за законодателнитъ черти на демократическото управление; не сж многото закони за истинското благоденствие. Липса отъ закони нѣма, а отъ добросъвѣстно управление. Ний имаме стари закони: напр. законитъ за окр. управители и окол. началници, за окржж. свѣти, които сж много добри, но не се прилагатъ и затова не сж принесли никаква полза. Кой окол. началникъ е изгълбилъ законъ? Ако околнискитъ началници бж изгълбили законъ, бж настѣпило едно благоденствие въ страната, но за сжжаление, тѣ по нищо не се различаватъ отъ турскитъ кърсердари; тѣхното прѣдначение е само едно: да покровителствуватъ дребнитъ партизани въ селата, като имъ създаватъ гешифти. Отъ управленето на стамболитъ каква разлика има управленето на демократитъ? Разликата е само тая, че стамболитъ имаха смѣлостта да не криятъ онова, което вършатъ, а демократитъ криятъ. Вмѣшателството въ правосъдието чрѣзъ назначаване и покровителствование свои партизани, не се прѣмахва. Демократитъ не се постареха да прѣмахнатъ това, че на сждилищата не се влияе. Разликата между партизани и непартизани не се прѣмахва. Прѣмахна се, но подъ едно условие, ако даваши руживети.

Въ управленето се е промѣквала корупцията, която дѣйствува подкожно, неусѣтно, и ако я оставимъ така, катастрофата скоро ще се яви. Тия недѣли, които сж се вмѣкнали въ нашия политически животъ дѣйствуватъ разрушително и вий трѣбва да търсимъ начинъ за прѣмахването имъ. Ето картината на вжтрѣшното управление.

Личния режимъ. Той е боевия конъ, на който ѣздатъ отъ нѣкое врѣме партиитъ въ България. А стратно поглѣднато, дефиницията на личния режимъ е: изземане властта отъ рѣцѣтъ на други лица. Надмощието на короната и фактически поглѣщането на властта е личенъ режимъ. Потрѣбно е да се отнеме тая властъ, защото законитъ го диктуватъ и защото ний мислимъ, че тамъ гдѣто народа взема участие въ управленето има успѣхъ. Царя трѣбва да има своята властъ ни по вече ни помалко отъ това, що му е

ПОДЛИСТНИКЪ

ИЛЮЗИЯ

Воленъ прѣводъ отъ френски.

Свършихъ правнитъ науки твърдѣ младъ и се върнахъ дома. Азъ изучвахъ тия науки по сѣмейни традиции, а не че имахъ нужда. И наистина, родителитъ ми прѣтѣжаваха богати имения, съ още по-богати приходи, и нѣмаше защо да се отдавамъ на адвокатка практика.

Като отидохъ отново въ Парижъ, азъ попаднахъ между хора на моята възраст, гдѣто веднага узнахъ кои сж обожаванитъ хероини на дена. Спорѣдъ общото мнѣние, нѣмаше по-красива г-ца отъ единственната дѣщеря на графъ де-Беленюзъ; нашия другаръ Гонтранъ ѝ поиска ржката, но тя го отблъснала съ подигравка и каза, че никогашъ не би се оженила за такъвъ младъ човѣкъ. Гонтранъ ми разправи, че Елена де-Беленюзъ

— по-руска и по-красива отъ жената на Менедая — имала като тази послѣдната вкусъ къмъ извѣрденото и тя би се оженила само за оня, който би съумялъ да я прѣлѣсти съ нѣщо оригинално и невиждано.

Отъ три години насамъ не бѣхъ виждалъ Елена, защото бѣхъ въ Парижъ за да се готвя за изпитъ. Тя бѣше вече пораснала, 18 годишна очарователна мома, съ всичкитъ прѣлести на тѣзи божественни създания, които се намиратъ въ пролѣтътъ на живота. Тя ме знаеше като младо момче, а сега бѣхъ обрасналъ съ брада и мустаци.

Сѣмейството Беленюзъ живѣеше на 20 километра отъ нашата вила и не влизаше въ кръга на интимнитъ приятели; съ тѣхъ се виждахме на

рядко. Но за туй пѣкъ въ менъ се поради мисълта да завладѣя Елена,

За да я виждамъ, азъ често отивахъ на черква въ тѣхното село; най-сетнѣ азъ толкова се влюбихъ въ нея, че постоянно въздишахъ и тичахъ по полето.

Мѣчневята ми щѣха да се продължаватъ дълго врѣме, ако случайността не бѣше ми дошла на помощъ. Въ единъ вѣстникъ прочетохъ обявление, че се търси учителъ по литература за една мома; отъ адреса веднага узнахъ, че това се касае за Елена; вижда се, че баща ѝ пожелалъ да се допълни нейното възпитание. Въ обявлението се казваше, че учителя трѣбва да бѣде на една опрѣдѣлена възраст и че уроцитъ си трѣбва да започне прѣзъ октомври.

Планътъ ми бѣше съставенъ веднага; азъ отидохъ въ Парижъ да намѣря професора Марселака, който бѣше ми чель лекции по литература. Азъ му обяснихъ моитъ намѣрения и той се съгласи да ме прѣпорѣчва на г. Беленюзъ като човѣкъ съ талантъ, навършилъ близо 40 г., готовъ да прѣподава уроци на г-ца Елена.

Графа прѣв. направеното прѣдложение Родителитъ ми съгласиха да се установи за нѣколко мѣсеци въ Парижъ и азъ се постаряхъ да намѣря всички срѣдства за да застапѣя; азъ оставихъ брадата и косата си да растатъ, турнихъ си очила и започнахъ да вземамъ уроци у единъ китайски жрецъ.

Когато се прѣдставихъ у г. Беленюзъ, снабденъ съ дипломата на единъ приятелъ, графа ме намѣри за твърдѣ младъ; но нали книгата ми бѣха редови, той нѣмаше какво да каже.

И тѣй, мѣамъ ме прѣдставиха на Елена като четиредесетъ годишенъ господинъ, сериозенъ, много ученъ и азъ можахъ да прѣподавамъ уроци по литература на ангела на моитъ мечти, въ присѣтствието на една стара гувернантка, за щастие малко глуда, която се изструваше, че лекциитъ ми много ѝ се нравятъ.

Цѣлото ми сжщество бѣ обхванато отъ огънь. Разказвайки историята на трубадуритъ, азъ разказвахъ своята. Азъ бѣхъ Роланъ, рицаръ, поетъ, азъ бѣзкрѣвахъ въ Мюсе и азъ умирахъ отъ любовъ въ повече отъ двайсетъ

дадено и народа ефикасно да си управлява. Ето вече 20 и повече години, властта у нас е била все в едни ръци и се раздава само за ко-терийни интереси. Най печална картина на нашия неуспех е личния режим и без организация той не може да се прѣмахне. Не по дилетантство да се числите към партиитѣ, а по дългъ към отечеството, само тамъ е нашето спасение.“

Отшелничеството на Толстой.

Последното рѣшение на Толстой да прѣкара останалитѣ дни на живота си въ нѣкой манастиръ раздвижи цѣлото мисляще челоуѣчество. Прѣди да напусне ясна Поляна, Толстой оставилъ писмо до жена си съ слѣдното съдържание: „Условията, въ които живѣя, сж въ пълно противорѣчие съ идеитѣ, които съмъ проповѣдвалъ. Азъ не мога да живѣя по дълго време така и не ще се завърна, дори и ако се издиратъ мѣстото гдѣто отивамъ на почивка.“ Когато графиня Толстой прочела това писмо, тя изгубила съзнание. До толкова тя се наскърбила, че прибѣгнала къмъ самоубийство, като се опитала на два пжти да се удави.

Спорѣдъ полученитѣ сведѣния, Толстой се настанилъ въ манастиръ Шардинскъ, близо до града Козелскъ. Постѣпката на Толстой разна се коментира; философскитѣ и религиозни кръгове я одобряватъ безъ всяка резерва. Но повечето хора съжаляватъ, че той се откъсва отъ живота, на когото толкова голѣми услуги е принесълъ. На всѣки случай, Толстой олицетворява въ себе си великата славянска душа, която вѣчно е обзета отъ идеала за пожертвуването и себеприщанието въ полза на ближнитѣ.

По този случай, единъ виденъ руски публицистъ дава слѣдния характеристиченъ портретъ на великия бѣглець: „Всичко въ характера на Толстой достига титанически размѣри. Веднѣжъ като ловець той е прѣстолялъ частъ и половина подъ ланитѣ на една мечка, която билъ ранилъ. Могълъ е прѣди години да изжива просто фантастични количества питие. Като играчъ, той е ужасявалъ своитѣ съпартенери съ голѣмитѣ суми, които е залагалъ. Войникъ, той съ радостъ влѣзълъ въ 4-ий бастионъ, нареченъ „бастионъ на смъртта“ прѣзъ време на севастополската война и съ теги размивалъ всички. Благородникъ и землевладелецъ, той насади градини вредъ около Ясная Поляна. Той надминава всички съ своята активностъ както въ спортоветѣ, така и въ литературата. Надаренъ съ феноменална паметъ и живъ умъ, той винаги бѣше готовъ да води споръ на каквато и да е тема. И наредъ съ това, тѣ ѣ напомня дѣте, което обича да се

занимава съ прости игри, бѣбривъ е като дѣцата и не устоява прѣдъ изкушение да парадира прѣдъ тѣзи, които го посѣщаватъ за прѣви пжтъ.“

Толстой починалъ.

Последнитѣ телеграфически извѣстия донесоха печалната вѣсть, че великия писателъ и философъ Толстой се е починалъ. Извѣстността на Толстой е всемирна, неговото име се носи по всички кжтове на земното кълбо. И едва ли ще се намѣри щогодѣ интеллигентенъ човѣкъ, който да не е вкусилъ отъ високата духовна наслада за да прочете нѣщо изъ многобройнитѣ толстоєви съчинения. Френския парламентъ е вдигналъ засѣданне въ знакъ на почитъ къмъ великия смъртникъ. Сжщото е направилъ и руската Дума, по прѣдложение на прѣдседателя ѣ г. Гучковъ.

Името на Толстой ще остане западено съ златни букви въ човѣшката история; той бѣ слава и непостижима гордостъ не само за славянството, но и за цѣлия човѣшки родъ.

Миръ на прахътъ му!

Мѣлничарски фалитъ прѣдъ сжда.

Многошумното дѣло по фалита на Варненското Мѣлничарско Дружество е насрочено за разглеждане отъ Варненския Окръженъ сждъ на 11, 12 и 13 т. м.

Въ идущия брой ще дадемъ подробности.

Безплатни ученически трапезарии.

Комитетътъ на братството по издържане безплатнитѣ ученически трапезарии умолива почитаемитѣ г. граждани и граждани да присѣтствуватъ на общото му годишно събрание, което ще се състои на 14 т въ Недѣля въ 10 часа сутринта въ у-ще „Св. Наумъ“ съ дневенъ редъ:

1. Отчетъ за състоянието на трапезаритѣ.
2. Докладъ на контролната комисиия за дѣлата на комитета.
3. Бюджетно-проектъ за 1910-1911 г.
4. Изборъ на новъ комитетъ.
5. Разни.

Отъ гр. Балчикъ.

—Балчикската депутация, която бѣ въ София за да ходатайствува прѣдъ правителството за направата на пристанище въ Балчикъ, откриване на слѣдственъ участъкъ и отпускане на градската община солницата, се завърна. Единъ неинъ членъ ни расправи, че депутацията била много любезно приета отъ всички министри и че правителството било рѣшило да удовле-

твори исканията на балчикскитѣ граждани.

—Образувано е ново акционерно дружество въ Балчикъ съ капиталъ 100. х. лева подъ название „Довѣрие.“ Общото учредително събрание на акционеритѣ на 31 м. м. избрало за членове на управителния съветъ г. г. Бл. Кирчевъ, П. Сжбевъ, Хр. Стефановъ, Мустафа мехмедовъ и Г. Станчевъ.

Писмо отъ града.

До почитаемата редакция на в. „Свѣткавица“ — Тукъ.

Г-нь редакторе,
Доста факти се изнесоха изобщо въ печата и въ частностъ отъ вашия вѣстникъ, за грубитѣ поредки на тукашнитѣ „интелигентни-органи“ на демократичната полиция, които добръ характеризиратъ отношенията ѣ спрѣмо гражданитѣ. Съ факта, който по долу Ви излагамъ, нѣмамъ намѣрение да занимавамъ обществото съ моята личностъ. Но азъ съмътамъ, че дългъ е на всѣки гражданинъ да протестира чрѣзъ печата за всѣка грубостъ и несправедливостъ отъ страна на полицията, защото само по тоя начинъ може да се поправи и уреди най важния институтъ въ страната ни, който ужъ е поставенъ да пази честта, живота и имота на гражданитѣ но, който съ своитѣ необмислени постѣпки твърдѣ често върши обратното.

Днесъ, 5 т. м. около 2.30 ч. слѣдъ обѣдъ, дохожда старшиятъ стражаръ отъ III у-къ, заедно съ единъ младши, върабдтилицата на Кожухаровъ гдѣто работя, и съ единъ грубъ тонъ ми съобщава, че ималъ нѣщо да ми кажи, затова да съмъ излезалъ вънъ. Казахъ му, че ако частно има да ми казва нѣщо, да ми каже безъ да излазямъ и напускамъ работата си. Обаче за голѣма моя изненада, този „интелигентенъ-уличенъ воспитаникъ почва да крещи: „защо се противишъ? върви“ и почна да ме блѣска. На въпроса ми, защо, по зановѣдъ на кого, арестуванъ ли съмъ, викатъ ме нѣбдѣ ли, въ участъка, или градоначалството, този „демократически“ полицай продължаваше да ме блѣска и така къмъ вратата, безъ да ми обясни че съмъ арестуванъ, и безъ да ме остави да си облека горнята дрѣха. Благоразумието въ менъ и моитѣ другари отъ работилницата, бѣ причина да не му дадемъ единъ урокъ, който би помнилъ за прѣзъ цѣлъ животъ. Азъ съмъ ималъ доста случаи на съприкосновение съ полицейскитѣ органи прѣзъ време на най силното вълнение на реакцията, но такова грубо и безобразно отнасяние, не бѣхъ видялъ. Закараха ме въ III у-къ, гдѣто бѣхъ

обискиранъ безъ да присѣтствува градски агентъ, както изисква закона, и заедно съ намѣреното, ме откараха въ градоначалството. Трѣбваше да се чака пристиганнето на градоначалника за да прѣгледа намѣреното и ме излѣд-ва. Едвамъ слѣдъ това разбрахъ, че всичкото това разкарване било слѣдствие намѣреното невинно мое писмо въ единъ арестуванъ работникъ, обваненъ въ участие на нѣкаква си анархистична акция. Слѣдъ обяснението и въ последствие новия обискъ правенъ въ квартирата ми, тоже безъ градски агентъ, бѣхъ пуснатъ на свобода.

Азъ не отказвамъ правото на полицията, ако има сериозни улики за участието на нѣкого въ какво и да е прѣстѣпление, да вземе мѣрки, каквито и диктуватъ общественитѣ интереси, но нима грубостта и тласкалицата сж необходими? Нима бѣ необходимо неоставянието ми да се облека? Напротивъ вънъ отъ предата която ми се прави въ случая, като ме излагатъ на прогуда и рискъ да видя болестта си усложнена, но възможно бѣ, че имамъ онова, което държъ въ менъ, да бѣ въ горнята ми дрѣха! Но това може да прави само единъ невежа старши стражаръ, който не се различава по нищо отъ своитѣ аркадаши прѣди 40 год. турскитѣ афиета и чауши. Много пѣти въ разни градове полицията се е мѣчила да създава анархисти и анархистични акции. Не знамъ това да ли не е единъ такъвъ опитъ и на тукашната: Може бѣ има нѣкой, който завижда на славата на прочутия Блевъ?...

На добъръ му часъ тогава!
Варна, 5/XI 910 г. М. Стефановъ
(Раб. прѣдставителъ въ труд. комитетѣ)

Дружествени.

Прѣдставителъ и инспекторъ аквизиторъ на застрахователното Д-во „Балканъ“ е назначенъ варненеца Панайотъ М. Чехларовъ.

Прогр.-либерално бюро въ Добричъ.

На 31 й м. октомври т. г. прогресиститѣ въ гр. Добричъ иматъ общо събрание за прѣизбиране ново градско бюро. Слѣдъ като старото бюро е дало отчетъ за своята дѣятелностъ, пристъпило се къмъ избирание на ново бюро съ тайно гласоподаване и, въ резултатъ, билъ е избранъ слѣдующия съставъ: Прѣдседателъ: Миндо Марчевъ, подпрѣдседатели: Андрей Мудевъ и Златю Начевъ, секретаръ: Димитръ Стояновъ, касиеръ: Александъръ К. Хавезовъ, дѣловодителъ: Плия Друмевъ и членове—свѣтцици: Петръ Армуглиеки, Юрданъ Минковъ, Димитръ Вълчевъ, Флори Т. Левовъ, Иванъ Д. Ашиковъ, Аптула Бака-

поеми, разказани прѣзъ денътъ. Елена доста се възхищаваше, но при все това тя не ледеше съ спокойни и доверчиви очи. Понѣкога азъ фабрикувахъ стихове, ужъ да ѣ покажа какъ трѣва да се съчинява, и всѣкога тѣзи стихове възхваляваха Елена, една руса Елена, която се втурваше къмъ развълнуваното море съ Париза. Азъ четяхъ тия стихове съ такава душевно увлѣчение, че старата гувернантка си протягаше ушитѣ за да чуе само сподучливитѣ ритми, но не и възторженнитѣ мисли. И камъка би се трогналъ отъ моитѣ излияния, но моята ученичка оставаше безчувствена; тя ме изглеждаше плахо и сетнѣ се отдаваше на своитѣ мечти. Когато я занитвахъ за нѣщо, тя едва помръдваше устнитѣ си за да отговори.

При все тѣ ва, моитѣ уроци подѣйствуваха върху нея, това се виждаше; нѣкога страниитѣ ѣ се зачервяваха, сетнѣ поблѣдняваха, но това не бѣше за менъ, а за героя на разказа. Когато ме погледнеше, живия прѣдъ нея герой, тя като че ли се боеше да не бжде смърнена за нескромни помисли.

На късо, въ нейнитѣ очи азъ не бѣхъ единъ влюбенъ! Какъ да се надвие подобна индиферентностъ? Азъ започнахъ да заболѣвамъ! Малко по малко азъ изоставихъ хитроститѣ, убрѣснахъ брадата си и младостта ми стана толкова явна, че граса ме прѣпоръчваше на приятелитѣ си като единъ феноменъ. Но менъ не щѣше да ме е-ядъ, ако Елена бѣше разбрала всичко това. Азъ ѣ дадохъ да разбере, че не за пари, а отъ любовъ, отъ ужасна и безумна страсть се заловихъ за тази работа, която не подхождаше на моето положение.

Тя не ми поиска никакво обяснение: моито описание я заинтересува безъ да я трогне, и навѣрно тя мислѣше, че романа на моя животъ ме е застарилъ още повече. Единъ пжтъ, като ѣ расправихъ тази история, тя отговори:

- Вие трѣбва да сте много нещастенъ!
- О, ако знаяхте, вие, която сте толкова добра!
- Една млада мома, каза тя скромно не знае наистина... азъ схващамъ ва-

шитѣ терзания... Печално, и на такава възраст!

Моята възраст? Какво искаше тя да каже? Не ме ли намираше тя още доста възмжжялъ?

Нейнитѣ думи се въртѣха въ главата ми и слѣдъ нѣколко дни, възползуванъ отъ отсъствието на гувернантката, азъ паднахъ въ краката на моя идолъ.

— Елена, извикахъ азъ, скжпа Елена! Тя като че ли остана безчувствена и ме гледаше съ състрадателно умиление.

— Бѣдний ми г-не, каза тя, не се екзалтирайте така, не се мжчете!

— Но, помолихъ азъ, разберете ме вече!

Този начинъ на разбиране ѣ се видя доста комиченъ и по устнитѣ ѣ за игра усмивка:

— Е добръ, разбирамъ ви... да разбирамъ ви. Отгелете се въ вашата стая и идете да си починете; човѣкъ на вашата възраст се уморява при толкова вълнения.

— О, казахъ азъ, да прѣстанемъ тази игра; само за васъ азъ се прикривахъ и прѣдставявахъ кжто учи-

тель. Извинете тази взмама: азъ ви обичамъ отъ дълго време!

Азъ се изправихъ и ѣ целунахъ ръката.

Тя отскочи назадъ и влѣзе въ стаята: азъ не я послѣдвахъ.

Слѣдъ единъ часъ графа ме повика; азъ му открихъ своята стратегия и чистата любовъ, която питахъ къмъ Елена.

Беленъзовъ бѣше духовитъ човѣкъ и се смя отъ сърдце и душа.

— Добръ, каза той, азъ самъ ще защитя вашето дѣло прѣдъ Елена; отстранете се малко и всичко ще чуете.

Той ми посочи една малка стая, гдѣто азъ се скрихъ. Елена дойде; той ѣ разказа, че азъ заслужвамъ списхождение, че съмъ синъ на баронъ де Верменкуръ, докторъ на правото, човѣкъ съ богато състояние и пр.

Елена слушаше, а по-вѣрното че не слушаше.

Съ едва здържано душевно вълнение ти каза:

— Никогащъ, татко, никогащъ азъ не ще се съглася да се ожена за единъ старецъ!

